

Спомени отъ това врѣме нѣмаме опазени, пъкъ и поради материалното положение на родителитѣ му, той едвали ще е изпитвалъ по голѣми грижи. Неврѣстень Чинтуловъ прѣживява неспокойнитѣ дни на руско-турската война отъ 1828—29 г. Грубоститѣ, грабежитѣ и убийствата, на които сж били подложени българитѣ отъ турскитѣ власти, фанариотитѣ и чорбаджии гъркомани прѣзъ 20 тѣ години на миналия вѣкъ, сега се увеличили отъ многохиляднитѣ турски войски, които на пжтъ да срѣщватъ рускитѣ войски, пощували въ града изъ българскитѣ сѣмейства, на които женитѣ и дѣцата сж тѣрпѣли грубостта на войската и срама на безчестията. (Стойновъ. Сб. Зора, стр. 87). Когато, наскоро слѣдъ това, руситѣ разбили турскитѣ войски, прѣминали Балкана и на 1 августъ 1829 г. прѣвзели Сливенъ, тѣ били посрѣщнати съ неописуемъ ентузиазъмъ и всрѣдъ нечувани излияния на братски чувства и готовностъ за отмъщение. Сливенци си отдѣхвatz за малко, а събиранитѣ отъ вѣкове въ сърдцата и мускулитѣ имъ умраза и енергия се изливатъ въ нечувани подвизи и ужаси. (Дръ С. Табаковъ, цит. кн., стр. 478). Наскоро се сключва Одринския миръ — 2 септември 1829 год. — когато Чинтуловъ е билъ на 7 години и за сливенци наставатъ горчиви разочорования и отчаяния. Опасността отъ турски звѣрства грозяла наново беззащитното население, което неведнажъ е изпитвало отмъстителността и кръвожадността на азиатскитѣ пълчища. Поради това много сливенски сѣмейства рѣшаватъ да емигриратъ и се заселятъ задъ Дунава. И наистина на 13 априлъ 1830 година, почти половината отъ сѣмействата въ Сливенъ, напуцатъ своитѣ огнища, раздѣлятъ се най-трогателно съ своя родень кжтъ, съ „магазинитѣ и дюкянитѣ пълни съ стока, кжшитѣ украсени съ всичко потрѣбно, двороветѣ